

Jer Krisztus népe, nagy vígan

Luther Márton, 1483–1546

Wittenberg, 1523

1. Jer Krisztus né-pe, nagy ví-gan, Mind egy ö-röm-re kel - jünk,
És egy - be-forr-va, bol-do-gan Csak ar-ról é - ne - kel - jünk,

Hogy kö-nyö-rü - lő Is - te-nünk Mily ál-dott cso-dát tett ve-lünk,

Mit drá - gán szer - zett né - künk.

2. A Sátán tett rám rabigát És már halálba veszttem, ∴ A bűn gyötört éj- s napon át, Mert benne gyökereztem. Mind jobban elsüllyedtem én, Nem volt számomra már remény, Megült a bűnnek átka.

3. Nem használt, sőt káromra lett, Ha bármi jót is tettem, ∴ Mert az égi ítéletet Önkényből megvettem. Mégis kínzott a félelem, Hogy csak a halál van velem És a poklokra jutok.

4. Ám az örök szent irgalom Nagy ínségem megszánta, ∴ És könyörülvén ily bajon, Megenyhíteni kívánta. Mint jó Atya, szívébe vett, Nem játék volt, amit megtett Legfőbb kincsével értem.

5. Így szólott Egyszülöttihez: Jöjj irgalomnak éve, ∴ Én diadalmam, menj, siess, Légy népem üdvössége. Bűn átkából segítsd ki hát, Fojtsd meg a ráleső halált: Az embert térítsd hozzád.

6. S ím az Atyának engedett A Fiú, hozzám jöve, ∴ Egy tiszta szüztől született Testvéremül a földre. Járt, mint nagyitkos hatalom, Felölté önnön alakom, Hogy a Sátánt lebírja.

7. Szólt hozzám: tarts ki már velem, Most célod el kell érned, ∴ Immár enyém a küzdelem, Kiállok egészen érted. Te az enyém, én a tied, S hol én vagyok, ott lesz helyed: Szét nem választ az ellen.

8. És bár kioltja életem, És bár kiontja vérem: ∴ Mindezt javadra szenvedem, Hű légy e hitben velem. A halált éltem megveszi És szentségem jóváteszi A bűnt, hogy üdvözülhess.

9. Én az Atyához felmegyek, Ha végeztem a földön, ∴ Hogy aztán Mestered legyek, A Lelket rád kitöltöm, Ki félelmedben bátorít, S hogy engem ismerj, megtanít És igazságban járat.

10. Mit tettem és hirdettem én, Azt kövesd szóban, tettben, ∴ Az Úr országát építvén És dicsőségét egyben. Ne hagyj, hogy hívság s emberek Megrontsák lelki kincsedet: Ez légyen örök részed!